

РЕШЕНИЕ

№ 4589

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.

като разгледа докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20231110138037 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от Н. Р. К., ЕГН ***** против „*****“, ЕИК ***** , с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК за установяване недължимост на парично вземане.

Ищецът твърди, че вземанията по наказателно постановление № 261268/2015 г., издадено от ***** – *****“ за налагане на глоба в размер на 100,00 лева били погасени по давност в хода на безуспешно проведен изпълнителен процес по изп.д. № № 20188490401431 на ЧСИ А.П.. Моли съда да признае за установено, че ищецът не дължи горепосочените суми, поради изтичането на предвидената в закона погасителна давност в негова полза. В исковата молба се сочи, че процесното наказателно постановление е влязло в сила на 21.04.2016 г., поради което към момента на образуването му е изтекъл двугодишния срок за изпълнение на това наказание, въведен с разпоредбата на чл.82, ал.1, б.“а“ от ЗАНН. В същото време се отбелязва, че в периода от влизане в сила на НП до образуване на изп.дело ответната община не е предприела действия, с които да прекъсне давността. С оглед на това ищецът иска да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено по отношение на ответника „*****“, че не дължи сумата в размер на 100.00 лева, представляваща административно наказание – "глоба", наложена с наказателно постановление № 261268 от 22.12.2015 г. на кмета на „*****“.

Ответникът „*****“ в срока по [чл. 131 от ГПК](#) е депозирал отговор на исковата молба. Със същия оспорва иска като неоснователен и моли да бъде отхвърлен. Навежда твърдения, че прилагането на изпълнителната давност спрямо наложеното на ищеца административно наказание е частен случай и не е пряко свързан със съществуването на вземане на държавата/ общината спрямо нарушителя, а дали наложеното на

нарушителя наказание подлежи на изпълнение. Поддържа, че изтичането на погасителната давност не преклудира правото /вземането на кредитора, то, продължава да съществува и длъжникът продължава да дължи на кредитора вземането макар и последният да е лишен от възможността да събере вземането си принудително. Сочи, че дори и в случай на отпадането на възможността за принудително събиране на дължимите суми, самото задължение продължава да съществува и предполага отхвърлянето на така предявения иск за недължимост на процесните суми. На основание изложеното моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен. Претендира съдебни и деловодни разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Компетентен да разгледа предявения иск е гражданският съд, тъй като редът за събиране на публичното вземане определя и компетентния съд, който следва да се произнесе по исковата молба за установяване несъществуването на това вземане. В случая на основание чл. 163, ал. 4 ДОПК вр. чл. 2, ал. 3 ЗЧСИ публичното вземане е възложено за събиране на частен съдебен изпълнител, поради което предявеният иск с правно основание чл. 439 ГПК следва да се разгледа от гражданския съд.

Предвид разпоредбата на чл. 154 ГПК при предявен отрицателен установителен иск в тежест на ответника е да докаже, че претендираните от него и оспорени от ищеца вземания съществуват. С оглед наведеното в исковата молба основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност.

Не е спорно между страните, а и видно от представеното наказателно постановление № 261268/2015 г., издадено от Л.Х. – заместник-кмет на *****, се установява, че на 22.12.2015 г. на ищеца е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, поради това, че на 07.12.2015 г. в 10.39 часа пътувал в автобус по линия А48 с карта с различна конфигурация от тази на компостъра в превозното средство, с което виновно е нарушил разпоредбите на чл.18, т.1, и чл.35, ал.1 във вр. с чл. 34, ал.3 от НРУПОГТТСО. Видно от ангажираните доказателства наказателното постановление е влязло в сила на 21.04.2016 г. Ето защо, съдът намира, че в тежест на ищеца Н. Ц. е възникнало парично задължение спрямо ответника *****.

Основният спорен между страните въпрос е дали вземането е погасено по давност.

С възлагателно писмо за събиране на публични вземания с изх. № СОА18-ДИ11-4268/12.06.2028 г. ответникът ***** е образувал изп. дело № 20188490401431, по описа на ЧСИ А.П.. Видно от приобщеното копие от изп. дело № 20188490401431 не се установява на ищеца да е била е връчена покана за доброволно изпълнение. Видно от копие на изпълнителното дело, на същата има отбелязване за това, че същата е изпратена по пощата с обратна разписка, но такава не е приложена. По изпълнителното дело е приложена разписка от 13.06.2023 г., с която е удостоверено връчване на съобщение в кантората на ЧСИ П.. По изпълнителното дело са приложени изпратени заповрни съобщения: до „*****“ АД, получено от банката на 29.09.2018 г. и до ***** , получено на 14.06.2019 г. в банката и до

*****, за което няма данни кога е получено от дружеството. По делото е приложено от писмо от *****, с което уведомяват частния съдебен изпълнител, че дължимите суми не могат да бъдат преведени попради липса на свободен авоар по сметката на Н. Р. К.. По изпълнителното делото няма данни възложените за събиране суми да са били събрани от ЧСИ.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г. по тълк. дело № 3/2016 г. на ВАС глобата е вид административно наказание, предвидено в чл.13, б. „б“ ЗАНН. Съгласно чл. 79, ал.1 ЗАНН, наказателните постановления и решения на съда, с които са наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавните вземания. Разпоредбата на чл. 82, ал.1, б. „а“ ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Алинея две на същия текст гласи, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Прието е, че след прекъсване на давността приложение ще намери отново чл.82, ал.1, б. „а“ ЗАНН, а не общия ред по ДОПК, респ. новата давност, която започва да тече след прекъсване на давността поради предприемане на действия по изпълнение на административното наказание, ще е отново две години.

В случая, както се посочи и по-горе, наказателното постановление е влязло в сила на 21.04.2016 г., от която дата е започнала да тече двугодишна изпълнителска погасителна давност за събиране на публичното вземане. Възлагателното писмо за събиране на вземането е получено от съдебния изпълнител на 04.07.2018 г., т.е. след изтичане на двугодишният срок. Не се установи настъпване на обстоятелства, довели до спиране и/или прекъсване на погасителната давност в периода от влизане в сила на административния акт до образуване на изп. дело № 20188490401431 по описа на ЧСИ А.П.. Извършеното действие по налагане на заповед върху банковите сметки на длъжника също са предприети след изтичане на двугодишен срок от стабилизиране на наказателното постановление, поради което са без правно значение досежно прекъсване на давностния срок, който към датата на налагането им е бил изтекъл. Ето защо, изпълнителното производство е образувано за неподлежащо на принудително изпълнение вземане, а към настоящия момент правото на кредитора за принудително удовлетворение на оспорената глоба е погасено, поради което предявеният отрицателен установителен иск е основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на спора в полза и на ищеца се дължат деловодни разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 50 лв., ведно с таксата за внасянето, общо в размер на 51,55 лв. Според приложения към делото договор за правна помощ и съдействие е предоставена безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата. Разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗА предоставя възможност адвокатът да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица, както и на роднини, близки или на друг юрист. Съобразно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако в съответното производство насрещната страна

е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения/изм. И доп. ДВ бр.88 от 4.11.2022 г./ и осъжда другата страна да го заплати. С оглед на гореизложеното в настоящото производство са налице предпоставките на чл.38, ал.2 от ЗА и ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. К. И. Б. адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, на основание договор за правна помощ и съдействие от 21.06.2023 г. и чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Воден от горното, Софийски районен съд, 154 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 439, ал. 1 във връзка с чл. 124, ал. 1 от ГПК, предявен от Н. Р. К., ЕГН *****, против *****, БУЛСТАТ *****, с адрес: *****, че Н. Р. К., ЕГН *****, **не дължи на *****, БУЛСТАТ *****, сумата от: 100 лв., представляваща административно наказание – "глоба", наложена с наказателно постановление № 261268/2015 г., издадено от заместник – кмет на *****, поради погасяване по давност.**

ОСЪЖДА *****, БУЛСТАТ *****, с адрес: *****, ДА ЗАПЛАТИ на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на Н. Р. К., ЕГН *****, сумата от **51,55 лв./петдесет и един лева и петдесет и пет ст./**, представляваща сторените в настоящото производство разноси.

ОСЪЖДА *****, БУЛСТАТ *****, с адрес: *****, да заплати на адв. К. И. Б., член на САК, с адрес: *****, сумата **400 лева /четиристотин лева/– адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ищеца по гр.д. № 38037/2023г., по описа на СРС, 154 състав, на основание договор за правна помощ и съдействие от 21.06.2023. и чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.**

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____